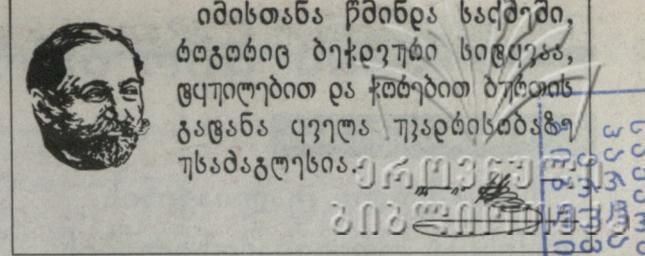

საქართველოს კოსტუმი

დაარსებულია
1918 წლის.

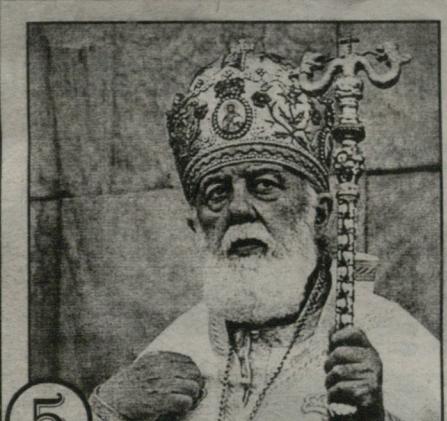
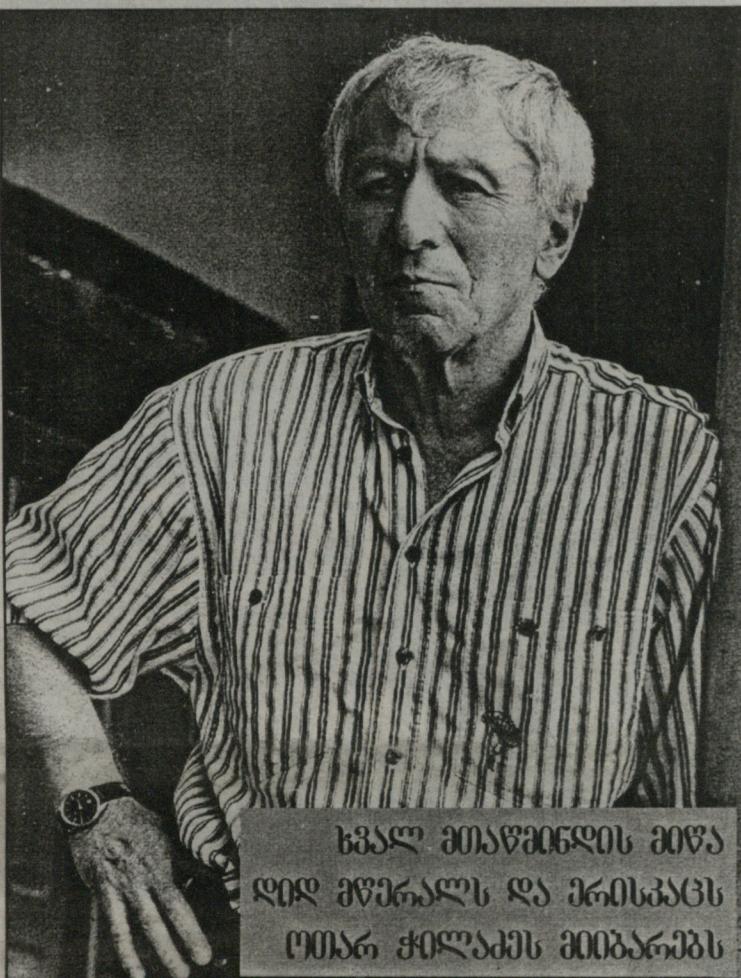
შაბათი, 3 მარტი 2009 წლის
№ 202 (6302)

კოსტუმი

ოთარ ჭილაძე:

მოვკვებები,
როგორც
ქვენის
ნაწილი...

⑥-7

5

ერის მოძღვანი

7:5
რასეთის
სასარ-
გაელოდ

აირინოვსკი
მპაცრი
„ბიჭია“

3

ვის გლოვად რეკავს ზარი?

დიზი მსევარპლ-
③ განირვის ჩამი

„არც
ტყვია,
არც
სახრ-
ჩობელა“

8

მართლა
ინგრევა
თუ არა
„იმალი“?

4

გოგა

ხაინდრავა:

სქარითველოს
ხელისუფლებასთან
ერთადერთი
სალაკარაპო
④ ენა კომისალია

ოთარ
ჭილაძეს

გარდაცვალების

გზა

მიღი პრემიის ლაურეატი მთარ ჭილაძე.

საქართველომ დაკარგა ჭეშმარიტი შემოქმედი, რომლის ელვარე, მრავალ-ნახანგოვანი და მრავალმხრივი ლიტერატურული მემკვიდრეობა უკვე ქართველი ხალხის სულიერ საგანძურში დაიდებს ბინას და ქართული ნიჭის ერთ უმშვენიერეს გამობრნყინებად აღიქმება ნებისმიერ დროსა და ნებისმიერ ქვეყანაში.

გამოთხვება

ოთარ ჭილაძის პოეზია, პროზა, დრამატურგია კიდევ ერთი მშვენიერი დასტურია იმისა, რომ დიდი, ზოგადსაკაცობრივი მნიშვნელობის მქონე ლიტერატურის შესაქმნელად სულაც არაა აუცილებელი, მაინცდამაინც, დიდი, რიცხვმრავალი ერის შთამომავალი იყო.

ოთარ ჭილაძის შემოქმედება ღრმა დაფიქრებაა ქვეყნის ნარსულზე, მის აწმყოსა თუ მომავალზე. რომელზეც იგი ასეთი სევდანარევი სიყვარულით წერდა. ოთარ ჭილაძე მთელი არსებით გრძნობდა, რომ ლვოსმშობლის ნილვდო-მილი მისი სათაყვანებელი სამშობლო საოცრად ჰგავდა წმიდა მარიამის ერთადერთ ძეს — იქსო ქრისტეს და მასავით მარადიულად ჯვარზე იყო გაკრული, ოთარ ჭილაძე ჭეშმარიტი ჭირისუფლის დარად სალბუნად ედებოდა მის სისხლმდინარე ჭრილობებს და თავის სწორუპოვარ შემოქმედებაში სწორედ იმ გუბან და საშუალებებს ეძებდა, რომლებიც ისტორიის ანალებში ჩაკარგვისაგან გადაარჩენდა მის სათაყვანებელ მამულს.

ჭეშმარიტი არის ტოკრატი გახლდათ, სულიერ კეთილშობილებას ასხივებდა მისი დაღლილი, შევერცხლილი სახე. დიდ ნინაპართა ლირსეული მემკვიდრე გახლდათ და სწორედაც რომ ლირსეულად მიებარება ყველა ჩვენგანისოფის სა-თაყვანებელ მთაწმინდის სავანეს.

ჩვენ კი სამახსოვრო თავის უმშვენიერეს შემოქმედებით მემკვიდრეობას გვიტოვებს, გვიტოვებს, როგორც განძასა და, უპირველს ყოვლისა, როგორც გაფრთხილებას, რომ არავის არ დავანებოთ საჯიჯვნად საქართველო — ამაყი, ქედუხრელი, ერთან და ბერთან მართალი ქართველების საუფლო.

ლმერთმა მარადიულ ნათელში ამყოფოს მისი ულამაზესი სული.

საბართველოს მთარალთა კავშირი

მთარ ჭილაძე

და არა წუთისოფლის სტუმარი

ბავშვობა ერთი მოლია თოვის, და თვითონ უნდა მიაგა იგი მიწას, რომელზეც გინდა რომ მოკვდე, როდესაც შოვა სიკვდილის რიგი.

საქართველოს მთარალთა კავშირი, როგორ გამოთვლი გასასველ მანძილს, რომ არ შეფასდეს შერე იაფად შენივე ხელით შეკრული კვანძი.

როგორ მივამი, არ მახსოვს კარგად, მაგრამ ის თოვი გრძელდება დღემდე და ჟერ არაფრის იმედს არ კარგავს, ამდენი ქრის და წვიმის შემდეგ.

ამდენი ქარის და წვიმის შემდეგ, თავისით გაქრა შევრი სურვილი,

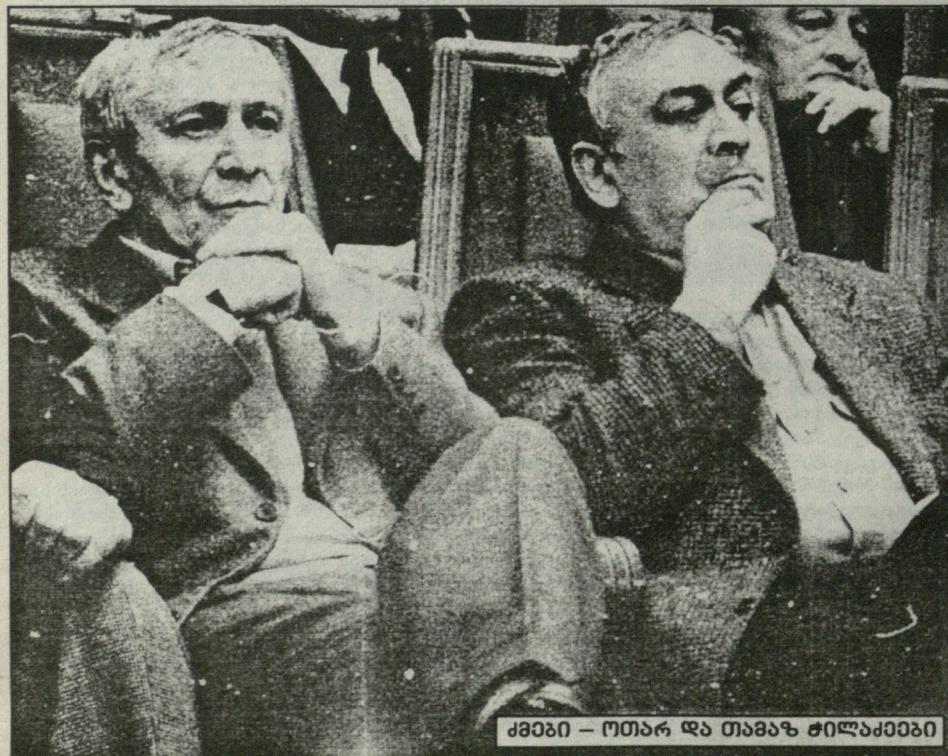
ბევრჯერ შევასკდი გულსა და კედლებს, უმისამართოდ ნასროლ ჭურვით.

სამაგიეროდ, მეც განიცემდა, რასაც განიცდის ყველა მოკვდავი, რაც შემოძნელი სულმი მინდია — ყველაფრის ცოდნე და საცოდავი.

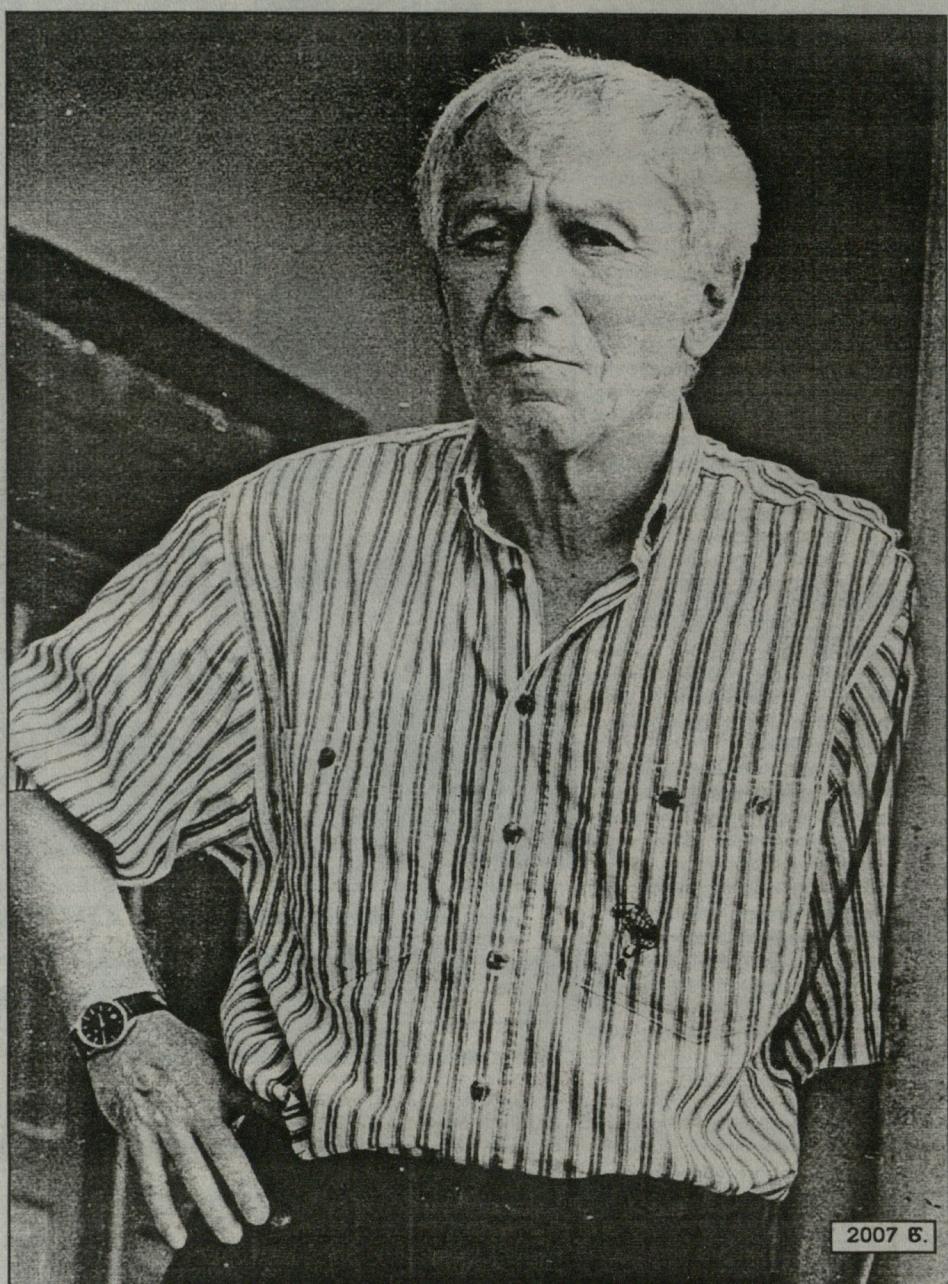
და ვიცი, რატომ უნდა მიყვარდეს წემი მტანკველი და ძნელი გჩები, რომლებიც ალბათ იქ მიმიყვანენ, სადაც ჩემამდე მისულან სხვებიც.

გაგრამ თუ მეყო დროც და მანძილიც და მოვუნახე სულს სასთუმალი — მოვევდები, როგორც ქვეყნის ნაწილი და არა — წუთისოფლის სტუმარი.

1963

ხელი — მთარ და თამაზ ჭილაძის

2007 წ.

შემ არსაღ წასულებარ, აქ იქნები

ძმაო მთარ! შენი სიცოცხლე ქართული სულიერების განუყოფელი და უკეთილშობილები ნანილია.

ქართველი ერი მხოლოდ შენ კი არ მიგაცილებს, არამედ ჩვენი ლექსისა და პროზის საყრდენს ეთხოვება.

შენ არსად ნასულაბარ, აქ იქნები, სანამ შენ სამშობლოში ქართულად კითხვა ეცო

დინება ვინმეს და ჭეშმარიტი ლიტერატურისადმი ინტერესი იქნება უცხოეთში.

შევიდობით, ძმაო!

შენი ნიჭის, მამული შეიღლობის ნამდვილი ფასის უცდომლად დამფასებელი თვალცრემლით გშორდება —

შაგუა აპილაციი

თბილისი, 01.10.2009

ლილი ენასტონ

მახსოვს სტუდენტობის წლები, მთარ ჭილაძის ლექსებით სავსე ღამები, ხელიდან-ხელში გადასული რომანები და ნატურა, ნეტა, ბატონ მთართან მასაუბრა-მეთქი. ეს თრთოლვა და მოკრძალება მთელი ცხოვრება თან მდევდა, ახლაც როცა გამოსათხოვარ სიტყვას ვწერ, იგივე განცდა დამეუფლა, თითქოს სიტყვებს ძალა დაუკარგავს და ერთადერთი ფრაზა ათასჯერ მეორდება ჩემს ამდენი ქრის და წვიმის შემდეგ.

მალე ყვავილების მდინარე კუბოს ცისკენ

ნაიღებს, მთაწმინდა საკინძეს გადაიხსნის და დიდებულ შვილს მიეგებება, კვლავ აკვნე-სდება სამების ზარები და ისევ გაიახსნდება ადამიანს გალაციონის სიტყვები ილიას სიკვდილზე თქმული: — მაშინ ეპოქა გათავდა და დიდიო.

დიახ, კვლავ ერთი დიდი ეპოქა გათავდა ქართულ მნერლობაში. XX საუკუნის უდიდესი მნერალი ეთხოვება საქართველოს.

გაყვალი გონიაზილი.

გაელობათ, მავიღობით...

ამ ბოლო თვეებში მწუხარება გედგა თვალებში.

ალარაცერი გიხაროდა.

მწერალთა კავშირში ახალი ლექსები გამოგვიგზავნე.

ათასი მადლობა მოგახსენე. პირველ გვერდზე დავბეჭდეთ და ერთი სტროფი ამერკ ვიატა. ტელეფონში ზეპირად გითხარ:

„გაუფერულდა, ჩაბარდა ნარსულს, რითაც დროს ვკლავდი, ან თავს ვირთობდი, მე კი სხვაგვარი ცხოვრება არ მსურს;

კარგად იყავით, გმადლობოთ, შშივილებით“...

ზეპირად რამ დაგამახსოვრა, მართლაც ასე არ არის? კითხვა შემომიბრუნე.

ეს რამ დაგანერინა, აპიტაფიასავით უდერს-მეთქი, ცრემლი ყელში მანვებოდა.

შე ყველა ჩვენგანის ტკივილი გამოთქვე ამ ლექსით.

მე ვინ მკითხავს, თორებ შენს საფლავს მთაწმინდაზე ამ სიტყვებს დავანერდი: შშივილებით, მთარ!

რეაზ მიზანაპი.

